

En for meget (UDDRAG)

af

Henrik Kamstrup-Nielsen

”ØL” står der på skiltet over indgangen. Et meget sigende udtryk, hvis du spørger mig. Her bliver der faktisk serveret øl, men det er ikke derfor, jeg er her. Jeg ser mig omkring og skodder min smøg, indsnuser den kølige aftenduft. Det regnede for en halv times tid siden, inden jeg begav mig af sted, og den fugtige duft hænger stadig i luften. En rensende duft, som byen har godt af indimellem. Jeg kigger ind ad vinduerne til baren og ser, at min faste plads ikke er taget. Døren går op, og et ungt par kommer ud og begiver sig et sted hen. Jeg griber døren, lige før den lukker helt i, og træder indenfor. Der er ikke den samme larm på dette sted, som der ville være på tusindvis af andre barer. Samtalerne flyder stille omkring i hjørnerne og ved baren, og jeg har aldrig oplevet nogen, der var højtråbende, eller slåskampe herinde. Bartenderen får øje på mig. Han hilser på mig uden at sige mit navn, og jeg nikker bare til ham; jeg ved, at han om et øjeblik vil komme ned med dagens udvalgte øl til mig, bare et lille glas. Det er ikke for øllets skyld, jeg er her.

Jeg sætter mig i en afsides bås i den fjerne ende af lokalet, en bås som ligger langt fra det hele, men alligevel giver den mig et overblik over baren. Det er sådan, jeg bedst kan lide det, kald mig bare paranoid. Sangen holder op, og jukeboxen finder en ny frem. Hvad giver I mig? En ægte jukebox. Godt nok med gammeldags cd’er, men alligevel. Den giver stedet sjæl frem for de der moderne systemer, hvor man bare vælger sangene på en skærm, og så bliver de afspillet fra en eller anden harddisk. Nej, der er nu en speciel charme over den måde, en gammeldags jukebox fungerer på. De første toner begynder at brede sig ud i lokalet, og min fod begynder automatisk at rokke med. Jeg kender udmærket denne sang, og jeg ville selv have valgt den, hvis jeg havde gidet bevæge mig forbi jukeboxen.

”Slowride, take it easy,” gjalder forsanger i Fogal ud gennem højttalerne. Lige den slags musik, jeg føler for i aften.

Bartenderen kommer med min øl, og jeg siger pænt tak til ham. Tommy hedder han vist nok, og han er den største mand, jeg nogensinde har set. Han er vel nok et godt stykke over 2 meter høj, stort set ligeså bred og har mellemlangt, fedtet hår og daggamle skægstubbe. Hvornår holder skægstubbe op med at være daggamle? Tommy har altid daggamle skægstubbe.

Jeg ser ned på mit ur, der skulle stadig være en times tid at løbe på, før det går løs. Øl. Hvilken øl har du så givet mig i dag, gode herre? Heineken. Det er simpelthen løgn. Jeg ser op på Tommy, der trækker beklagende på skulderen, men okay, det er selvfølgelig heller ikke hans skyld. Dagens øl lyder aftalen på, og en eller anden karl-smart af en bestyrer har så åbenbart valgt, at der skal være lys øl på programmet i

aften. Men okay, lad gå, det er fredag aften, og de unge mennesker skal i byen uden at blive slået alt for meget ud af kurs af alt for stærke øl. Og den ser da også nogenlunde indbydende ud, som den står der med perlende dråber på flasken og nærmest smiler til mig. Og lyden. Lyden kan ingen tage fra den, da jeg hælder den op i mit glas, og kulsyren begynder at syde. Jeg smager på den. Lader den kærtegne mine smagsløg, før jeg lader den glide gennem min hals og ned i maven. Den er ikke stærk, og den smager ikke af særligt meget, men det den smager af, er til gengæld rigtig fint. Jeg sender Tommy et tilfreds smil trods alt, og han ånder nærmest lettet op. Hvorfor er han bange for min reaktion? Hvad har han hørt af historier om mig? Han burde vel ikke være bange for en stamkunde som mig, som, hvis jeg selv skal sige det, ser rimelig normal og overhovedet ikke uhumsk ud. 185 høj, normal kropsbygning og normalt ansigt. Hvis du så mig på gaden, ville du ikke kunne huske mig to minutter senere. En almindelig mand, hverken køn eller grim. Det kan være et problem, når man er ude for at samle en eller anden pige op, men det er heller ikke derfor, jeg er her.

Døren går op og en flok gymnasiepiger kommer ind gennem døren. De fleste vender sig om imod dem, for de er temmelig larmende. Flere af mændene bliver siddende og stirrer nærmest ubehøvet længe på dem. Følger dem med øjnene. Hvad så, drenge? Har I så svært ved at samle piger op, at I gerne forsøger jer med en 16-årig tøs fra det nærliggende gymnasium? Jeg håber sgu aldrig, jeg kommer i en så desperat situation. Og hvad får de her mænd til at tro, at en pige, der kunne være deres egen datter, nogensinde kunne finde på at gå hjem med en, der mest af alt må minde dem om deres egen far. Hvis de gjorde, var det lige nøjagtig en sag for gode gamle Freud, der sikkert ville tage en alvorlig samtale med begge to for at høre, i netop hvilken fase af livet det gik galt. Var det den orale eller måske den anale fase?

Pigerne stiller sig i baren, kigger lidt på menukortet, som selvfølgelig kun har øl. Hundredvis af forskellige øl godt nok, men kun øl. De taler lidt dæmpet sammen, hvorefter den ene af dem kalder Tommy hen og spørger, om de ikke har nogen cocktails eller drinks. Jeg ser Tommy ryste på hovedet og spørge dem om, hvilke af de to sammensatte bogstaver over indgangsdøren de havde meget svært ved at forstå. Jeg smiler for mig selv, løfter mit glas og skåler med mig selv. Godt gået, Tommy.

De diskuterer lidt frem og tilbage i pigegruppen og beslutter sig så for at høre, hvilken øl den ubehøvede bartender så kan tilbyde dem. Øl, der ikke smager af alt for meget. Giv dem et par af dagens øl, hvis du vil have dem til at blive min ven. Jeg rejser mig, tager min jakke og halstørklæde af og efterlader det hele på min plads, mens jeg går på toilettet. Det er også ved at være tid, så det er bedre at få tisset af med det samme, så det ikke er noget, der skal gøres midt i akten. En fuld, ældre herre, en stamkunde som genkender mig og så alligevel ikke, holder døren for mig, og jeg slipper for at tage på det bakteriebefængte dørhåndtag. Mon jeg er ligeså heldig på vejen ud? Sikkert ikke.

”Det findes, det onde findes!” står der på væggen hen over toilettet. En underlig ildevarslenende tekst, skrevet af en ukendt forfatter. Du aner ikke, hvor ret du har i den påstand, min ven. Jeg bliver færdig og vasker min hænder og ser mig selv i spejlet. En ganske almindelig mand, køn, men ikke mere køn, end at jeg kan være anonym. Perfekt til formålet. Ikke så perfekt, hvis man skal samle piger op. Døren går op ind til toilettet, og jeg benytter mig af muligheden for at slippe ud derfra uden ekstra bakterier på hænderne. Jeg er ikke fanatisk med den slags, men der er jo ikke noget i vejen med at slippe for dem, hvis man kan undgå dem. Vel?

Det ser ikke ud til, at nogen har gjort tilnærmelser til at sætte sig på min plads. Min øl står stadig på bordet, og jakke og halstørklæde ligger stadig, som jeg efterlod dem. Jeg sætter mig ned igen og skyller det sidste af øllen ned i et langt drag. Uret viser, at jeg stadig har et kvarters tid at løbe på, før det rigtigt går i gang, så jeg fanger Tommy med øjnene endnu en gang og peger på min tomme flaske. Jeg tror ikke, der går 30 sekunder, før han har stillet en ny foran mig. Normalt ville jeg aldrig drikke to af dagens øl på en aften som i aften, men når det nu er Heineken, så gør det ikke så meget.

Jukeboksen sætter Elvis på.

”And Marie is the name of...”

Døren går meget passende op i samme øjeblik, og der er hun. Cirka 31 år gammel, af udseende i det mindste, middelhøj kvinde med blondt hår og en perfekt kropsbygning. Værsgo’ drenge, her er noget at kigge efter frem for de små gymnasietøser, som for resten har fundet sig et hjørne i modsatte ende af baren, hvor de forstyrre en del mindre. Godt, så er der lidt mere arbejdsro. Kvinden stopper op midt i rummet og ser sig omkring. Et øjeblik tror jeg, hun kigger på mig, og jeg smiler hen over min øl, men hun smiler ikke tilbage. Så det var ikke mig, hun kiggede på. Meget vel. Du er heller ikke min type, selvom du er grunden til, at jeg sidder her i aften.

Hun finder dem, hun søger, og sætter sig hen til en lille gruppe, der sidder tre båse fra gymnasiepigerne. Der sidder to mænd og en kvinde på samme alder. Den anden kvinde er ikke ligeså wow-flot som blondinen, men uden hende ved siden af, ville hun absolut være værd at kigge efter. Men det er kun for blondinens skyld, jeg er dukket op. Eller vel nærmere for min arbejdsgivers skyld, men alligevel lidt for hendes skyld. Hm, måske I forstår, hvad jeg mener.

Der står allerede en øl og venter på hende på bordet, jeg kan ikke tyde mærket, men jeg kan se, at det i hvert fald ikke er dagens lyse øl. Jeg kan mærke, at jeg har lidt svært ved at tilgive valget af dagens øl, men hvad kan jeg gøre ved det? Jeg kunne selvfølgelig bare vælge en anden øl, men det er ikke det, der er aftalen, og det går ikke at ændre den slags rutiner.

Arbejdet er i gang, og jeg nipper stille og roligt til min øl nu. Jeg er nødt til at få den til at holde et stykke tid, for jeg kan ikke tillade mig at bestille flere. Sodavand og vand er udelukket og desuden umuligt at opdrive her. Af naturlige årsager selvfølgelig.

Blondinen snakker dæmpet med de andre i den lille gruppe og indimellem bryder de ud i latter, som næsten er uhørlig her i den anden side af lokalet. Men man kan se på deres kropsholdning og ansigtsudtryk, at de griner, og det er nok for mig. Jeg smiler for mig selv, hver gang jeg ser dem grine. Det er næsten, som om jeg sidder ved samme bord og griner sammen med dem. Jeg behøver ikke at vide, hvad de snakker om. Det er ikke interessant, og det er ikke derfor, at jeg sidder i baren med et skilt hængende over døren, hvor der "ØL". Det er ikke derfor, at jeg besøger netop denne bar gange flere gange om ugen. Det er fordi, det gerne er her de mødes, og det er her, jeg møder dem. Nogle ved, at jeg er til stede, de har hørt om mig, men ingen vil nogensinde kunne udpege mig. Det anonyme udseende hjælper mig til at holde mig i skyggen.

Det føles, som om nogen sidder og stirrer på mig. Mindst et par øjne borer sig ind i mig. Det er fra min højreside, og jeg tænker, at det måske er Tommy, der på en eller anden måde vil i kontakt med mig. Det er ikke Tommy, der kigger på mig. En mørkhåret pige sidder oppe ved baren sammen med en veninde, og hun sidder og sender mig stjalne blikke. Hun er køn, men ikke wow-køn som hende blondinen. Jeg smiler til hende og løfter mit glas. Hun hilser tilbage med et let løftet glas og vender blikket tilbage til veninden.

Det er paradoksalt, ikke? Når et eller andet smukt stykke kvindfolk endelig viser interesse for en, så er man nødt til at vende sig bort. Det er sgu næsten alt for dumt, men hvis jeg er heldig, kan det være, hun dukker op her en anden gang, hvor jeg har mindre presserende sager at tage mig af. Engang blev jeg spurgt, om jeg nogensinde holder fri og bare tager ud og nyder barerne for det, de er. Jeg plejer gerne at svare dem, at selvfølgelig holder jeg fri indimellem; det er desværre bare længe siden. Men problemet er også blevet større, end det var for bare fire år siden. Det er, som om problemerne hober sig op til overflod, og jeg er derfor nødt til at være der. Jeg er nødt til at være i denne bar på de rigtige tidspunkter, for det er mit distrikt, og jeg er her for at holde problemet nede. Derfor er jeg kendt og frygtet af dem, som burde kende til mig og frygte mig, men ingen af dem ved, hvem jeg er, og hvordan jeg ser ud.

Blondinen rejser sig, og jeg retter mig automatisk en smule op i mit sæde, men hun går bare op i baren og bestiller et eller andet til sit bord. Hun veksler et par ord med Tommy, som smiler og kigger hen mod mig ud af øjenkrogen. Jeg bliver en smule nervøs, han er ikke med i det her, men jeg ånder lettet op igen, da blondinen tager det hun bestilte og sætter sig tilbage til sin gruppe. Det ser ud til, at de fortsætter samtalen, hvor de forlod den, da hun hentede omgangen til bordet. Jeg smiler lidt for selv og lader mit blik glide hen over forsamlingen i baren. Nej, det ser ikke ud til, at nogen lagde mærke til min reaktion. I mit job kommer ens pokerfjæs en til gode, men man bliver også straffet hårdt, hvis man går rundt med sine følelser

udenpå tøjet. Heldigvis er det lykkedes mig ganske fint at lade følelserne blive hjemme. Selvom jeg har mange års erfaring i faget, kan man ikke helt undgå lidt sommerfugle i maven undervejs. Og måske er det også det, der holder mig i gang. Hvem ved?

Jeg tager en tår af min Heineken, som efterhånden er blevet en smule lunken, og selvom jeg elsker øl, og de ikke nødvendigvis behøver at være kolde, så mister en Heineken sin charme, når den bliver varm. Jeg mærker, at jeg bliver betragtet, og en skygge falder over mig. Igen mærker jeg, at mit hjerte banker en smule hurtigere.